

Ja ometi, kui rohu-taim
Ka närtsib noorelt mõne waim!

Kas oled noor ehk oled wana,
Siis mõtle ikka selle pääl,
Mis ütleb s'ule püha sõna:
— Kas warem ehk ka hilja taäl,
Et äkist' wõib s'ul tulla tund,
Kus magad mullas surma-und!

Küll' oleks rõõm siis maas ja taewas,
Kui oleks nii, et seda näeks,
Et keegi 'poleks patu waewas,
Mis paha on, saaks jälle häaks,
Ja pühad mõtted, waga wiis —
Siis oleks maa pääl Paradiis!

Ka jäägu Jõsa arm ja heldus
Meil' jälle selle aasta sees.
Eas' paista selge usu walguis,
Mii mõttes, kui ka sõnas, teus,
Et üksford seda pärime,
Mis uskus lootnud oleme.

Mõrtsukate pesa.

Mõddalainud aastasaea hakatuses reisis üks wäike selts studentisi Hallest Teena'sse, kus mõned endid weel nendega ühendasiwad ja siis jälle läbi Thüüring'i metsa edasi rändasiwad. Noored mehed pidiwad, et pääw juba allaminemas oli, metsa ääres kõrtsis õdmaea pidama. Sõje ja teisel hommikul sadas rohkeste wihma, ja alles wastu lõunat läks ilm selgemaks. Kui kõrtsimees ja säätoleja linna-kirjutaja nägiwad, et noored mehed jälle edasi reisida tahtsiwad, palusiwad n'ad neid weel tänaseks pääwaks ja õdseks senna jääda ning teisel hommikul edasi minna; sest poole pääwaga wõida nemad aga keskset metsa jõuda, kus küll mõned kõrtsid olla, mis aga, et neis mõnda korda mõrtsuka tööd ettetulnud oli, mitte õdmaepidamiseks ei kõlbada.

Noored mehed oliwad kõik julge südamega ja igaühel oli selleaegse kumbe järel tuleriist